

Regeringens proposition

1975/76: 119

**om godkännande av överenskommelse mellan Sverige och Canada
om utlämning;**

beslutad den 4 mars 1976.

Regeringen föreslår riksdagen att antaga det förslag som har upptagits i bifogade utdrag av regeringsprotokoll.

På regeringens vägnar

OLOF PALME

CARL LIDBOM

Propositionens huvudsakliga innehåll

I propositionen föreslås att riksdagen godkänner en överenskommelse mellan Sverige och Canada om utlämning för brott.

UTRIKESDEPARTEMENTET

Utdrag
PROTOKOLL
vid regeringssammanträde
1976-03-04

Närvarande: statsministern Palme, ordförande, och statsråden Sträng, Johansson, Holmqvist, Aspling, Lundkvist, Geijer, Norling, Lidbom, Sigurdson, Gustafsson, Zachrisson, Leijon, Hjelm-Wallén, Peterson

Föredragande: statsrådet Lidbom

Proposition om godkännande av överenskommelse mellan Sverige och Canada om utlämning

Inledning

Lagen (1957: 668, ändrad senast 1975: 292) om utlämning för brott (utlämningslagen) innehåller bestämmelser om utlämning till främmande stat av den som är misstänkt, tilltalad eller dömd för brott. Utlämning kan beslutas av regeringen och är i princip oberoende av om Sverige har ingått ett utlämningsavtal med den främmande staten. Detta hindrar dock inte att det i vissa fall kan vara ändamålsenligt att ingå sådana avtal.

Sålunda har Sverige tillträtt den i Paris den 13 december 1957 dagtecknade europeiska utlämningskonventionen (SÖ 1959: 65). Övriga till konventionen anslutna stater är f. n. Cypern, Danmark, Finland, Grekland, Irland, Israel, Italien, Liechtenstein, Nederländerna, Norge, Schweiz, Turkiet och Österrike. Konventionen gäller dock inte vid utlämning mellan de nordiska länderna.

Härutöver har Sverige ingått vissa bilaterala utlämningsavtal. Genom ministeriell notväxling med Belgien den 18 och den 22 maj 1951 har särskild överenskommelse träffats om att konventionen med denna stat av den 26 april 1870 och den därtill hörande deklARATIONEN av den 6 november 1877 skall gälla tills vidare (SFS 1870: 37 s. 1 och 1877: 39 s. 1, SÖ 1951: 31). En tilläggsöverenskommelse till denna konvention har träffats genom notväxling den 28 november och den 27 december 1973 (SÖ 1973: 149). Vidare har Sverige ingått bilaterala utlämningsavtal med Amerikas förenta stater (SÖ 1963: 17), Storbritannien (SÖ 1965: 19—20 och 1966: 20) och Australien (SÖ 1974: 3).

Efter förhandlingar i Stockholm i maj 1975 undertecknades den 25 februari 1976 i Stockholm en överenskommelse mellan Sverige och

Canada om utlämning. Texten till överenskommelsen på svenska, engelska och franska språken bör fogas till regeringsprotokollet i detta ärende som *bilaga*.

Överenskommelsen och överväganden

Enligt *art. 1* punkt 1 i överenskommelsen åtar sig vardera fördragsslutande parten att i enlighet med bestämmelserna i överenskommelsen utlämna varje person som påträffas på dess territorium och som av behörig myndighet hos den andra fördragsslutande parten har anklagats eller dömts för brott i fråga om vilket sistnämnda part har domsrätt. Är det fråga om brott som har begåtts utanför den ansökande statens territorium, behöver dock enligt punkt 2 den anmodade staten inte utlämna annat än om den själv tillämpar en motsvarande extraterritoriell domsrätt.

Art. 2 punkt 1 innehåller en uppräknning av de brott som är utlämningsbara. På svensk sida har det inte ansetts nödvändigt eller önskvärt att i överenskommelsen införa en uppräknning av detta slag, men på kanadensisk sida ansåg man detta väsentligt. En motsvarande brottskatalog finns f. ö. redan i våra utlämningsavtal med Förenta staterna, Storbritannien och Australien. Uppräkningen är i huvudsak grundad på bestämmelser i kanadensisk lag, vilket gör den i vissa hänseenden främmande för svensk systematik. I samtliga fall är det dock en förutsättning för utlämning att gärningen är straffbar även enligt svensk lag.

En nackdel med en brottskatalog av detta slag är att det blir svårare att inbegripa nya brottstyper, beträffande vilka behov av utlämning kan uppkomma i framtiden. För att uppnå en önskad flexibilitet i detta hänseende har man emellertid enat sig om att i slutet av brottskatalogen också ta upp "andra brott för vilka utlämning kan beviljas enligt de fördragsslutande parternas lagar".

I *art. 2* punkt 3 uppställs som ett ytterligare villkor för utlämning att brottet enligt båda ländernas lagar skall kunna straffas med frihetsberövande under en längsta tid som överstiger ett år eller med strängare straff. Om det gäller en redan dömd person krävs dessutom att minst fyra månaders frihetsberövande återstår att verkställa. Enligt punkt 4 gäller visst undantag för fall då utlämning begärs för flera brott av vilka minst ett uppfyller kraven enligt punkt 3. De angivna bestämmelserna i punkterna 3 och 4 stämmer väl överens med vad som föreskrivs i 4 § utlämningslagen.

Enligt *art. 3* punkt 1 skall ingen av de fördragsslutande parterna vara skyldig att utlämna sina egna medborgare. För Sveriges vidkommande gäller enligt 2 § utlämningslagen att svensk medborgare inte får utlämnas. Under förhandlingarna framfördes från svensk sida förslaget, att Sverige med hänsyn till den nära samhörigheten mellan de nordiska

länderna skulle få vägra utlämning även av dansk, finsk, isländsk och norsk medborgare. Det visade sig emellertid inte möjligt att få gehör för detta önskemål.

För det fall att en framställning om utlämning avslås bara på grund av att den eftersökte är medborgare i den anmodade staten, föreskrivs i art. 3 punkt 2 att den anmodade staten på begäran av den ansökande staten skall vidta alla möjliga åtgärder i enlighet med sin lag för att åtala den eftersökta personen. Bestämmelsen torde inte skapa några problem på svensk sida, bl. a. på grund av hänvisningen till nationell lag.

Rätt att vägra utlämning på grund av att brottet har begåtts på den anmodade statens territorium föreligger enligt art. 4 punkt 1. Visserligen utgör det förhållandet att brottet har begåtts i Sverige inte längre enligt utlämningslagen ett absolut hinder mot utlämning, men det har ansetts att regeringen bör behålla en viss diskretionär prövningsrätt i dessa fall (prop. 1975: 35 s. 50—51, 103 och 110). Önskemålet om en sådan diskretionär prövningsrätt tillgodoses genom bestämmelsen i art. 4 punkt 1.

I art. 4 punkt 2 finns vidare en särskild bestämmelse om utlämning för brott som på den anmodade statens territorium har begåtts av ämbetsman eller tjänsteman hos den ansökande staten, vilken är medborgare i denna stat. Även utlämningslagen innehöll tidigare en särskild föreskrift för detta fall, men denna föreskrift fick utgå ur lagen som en följd av att huvudregeln om förbud mot utlämning för brott begångna i Sverige upphävdes. Bestämmelsen i art. 4 punkt 2 är alltså väl förenlig med utlämningslagens reglering.

Enligt art. 5 får utlämning vägras i en rad uppräknade fall. Så kan enligt punkt a ske i fråga om brott av politisk karaktär. Bestämmelsen motsvarar 6 § utlämningslagen. Vidare kan enligt punkt b utlämning vägras när den anmodade staten anser att utlämningsframställningen gjorts i syfte att åtala eller straffa en person på grund av hans ras, religion, nationalitet eller politiska uppfattning eller att hans ställning skulle försvåras på grund av någon av dessa omständigheter. Detta undantag svarar mot 7 § utlämningslagen som förbjuder utlämning framför allt i fall då den person vars utlämning begärs löper risk att i den främmande staten utsätts för svår förföljelse.

I punkt c av art. 5 föreskrivs ett undantag för militära brott, vilket gör det möjligt att utan att bryta mot överenskommelsen tillämpa 5 § utlämningslagen. Andra utlämningshinder är enligt punkt d tidigare dom för samma brott och enligt punkt e tidigare utredning eller rättegång för samma brott i den anmodade staten. Dessa undantag är fullt förenliga med bestämmelserna i 10 § första och tredje styckena utlämningslagen. Enligt art. 5 punkt f utgör preskription ytterligare en grund för att vägra utlämning. Bestämmelsen motsvarar 10 § andra stycket utlämningslagen.

Enligt punkt g i art. 5 får utlämning vägras i fall där det föreligger risk för att den utlämnade personen döms till döden och att dödstraffet också kommer att verkställas mot honom. En förutsättning är att dödsstraff inte kan följa på brottet enligt den anmodade statens lag. Bestämmelsen bör ses i sammanhang med 12 § 4 utlämningslagen, vari föreskrivs att det i förekommande fall vid utlämning skall uppställas som villkor att den som utlämnas inte får för brottet straffas med döden.

Art. 6 innehåller en allmän bestämmelse om att utlämning också får vägras på varje annan grund som anges i den anmodade statens lag. Med stöd av denna bestämmelse kan man på svensk sida vägra utlämning i de fall som behandlas i 8 § utlämningslagen, dvs. då utlämning i särskilt fall på grund av den avsedda personens ungdom, hälsotillstånd eller personliga förhållanden i övrigt, med beaktande jämväl av gärningens beskaffenhet och den främmande statens intresse, finnes uppenbart oförenlig med humanitetens krav. Vidare kan art. 6 sägas ge möjlighet att upprätthålla föreskriften i 12 § 3 utlämningslagen som syftar till att hindra utlämning, när den som utlämnas kan komma att åtalas inför extraordinär domstol. Någon praktisk betydelse torde dock denna senare bestämmelse inte ha i förhållande till Canada.

Art. 6 kan också få betydelse vid tillämpningen av 9 § utlämningslagen, såvitt avser utlämning av en person som redan har dömts för brottet i fråga. Genom överenskommelsen med Canada görs klart att fällande dom i allmänhet skall godtas som grund för utlämning. Härigenom blir 9 § tredje stycket utlämningslagen tillämpligt, och enligt denna bestämmelse skall fällande dom inte godtas, om det i särskilt fall framgår att domslutet är uppenbart oriktigt. Skulle undantagsvis en sådan situation föreligga, bör således utlämning kunna vägras med stöd av art. 6 i överenskommelsen.

Framställning om utlämning skall enligt *art. 7* göras på diplomatisk väg. I *art. 8* anges vilka handlingar som skall åtfölja framställningen. Av särskilt intresse är att notera att framställning som avser en häktad men icke dömd person enligt punkt 2 b i art. 8 skall åtföljas av sådan bevisning som enligt den anmodade statens lag skulle utgöra skäl för häktning och åtal mot den eftersökta personen, om brottet hade begåtts i den anmodade staten. Detta gör det möjligt att utan att bryta mot överenskommelsen tillämpa 9 § andra stycket utlämningslagen, vari föreskrivs att framställning om utlämning av en icke dömd person inte får bifallas, såvida det inte föreligger sannolika skäl att han har begått den gärning för vilken utlämning begärs.

Art. 9 innehåller vissa formföreskrifter rörande de handlingar som överlämnas till stöd för en utlämningsframställning. Om utlämning inte beviljas på grund av otillräcklig bevisning, får den anmodade staten enligt *art. 10* sätta den eftersökta personen på fri fot.

Innan framställning om utlämning överlämnas, kan enligt *art. 11*

punkt 1 den ansökande staten på diplomatisk väg eller genom INTERPOL begära att den eftersökta personen provisoriskt anhålles. I punkt 2 anges vilka handlingar som skall bifogas en sådan begäran. Till dessa handlingar hör häktningsbeslutet eller domen mot den eftersökta personen eller en förklaring att ett häktningsbeslut eller en dom föreligger. Enligt punkt 4 skall den ansökande staten avlämna utlämningsframställning inom fyrtio dagar från dagen för den eftersökta personens gripande. Av punkt 5 framgår att denna tidsfrist eventuellt kan förlängas genom beslut av domstol. Bestämmelser om provisoriskt anhållande finns för svensk rätts del i 23 § utlämningslagen.

Vid konkurrerande utlämningsframställningar från flera stater skall enligt *art. 12* den anmodade staten ha full frihet att avgöra till vilken stat den eftersökta personen skall utlämnas.

I *art. 13* finns föreskrifter om förfarandet efter det att beslut fattats om utlämning. Enligt punkt 2 i denna artikel får den eftersökta personen i sådant fall frigges om han inte har förts bort från den anmodade statens territorium inom en skälig tid, som inte får överstiga trettio dagar från det att den ansökande staten underrättats om att utlämning beviljats eller den ytterligare tid som kan medgivas av den anmodade staten. Bestämmelsen bör ses i sammanhang med 20 § andra stycket utlämningslagen, vari föreskrivs att tiden för avhämtande inte utan synnerliga skäl får överstiga en månad från det att den ansökande staten har erhållit del av beslutet.

Enligt *art. 14* får den anmodade staten uppskjuta överlämnandet av den eftersökta personen för att åtala honom för annat brott eller för att låta honom avtjäna straff. Bestämmelsen svarar mot 11 § utlämningslagen.

Art. 15 innehåller vissa bestämmelser om överlämnande av egendom i den eftersökta personens besittning.

Art. 16 behandlar den s. k. specialitetsprincipen, dvs. den viktiga regeln att den som utlämnats inte får lagföras, straffas eller häktas i den ansökande staten för annat före hans överlämnande begånget brott än det för vilket utlämning beviljats. Undantag gäller dels om den anmodade staten lämnar sitt samtycke, dels om den utlämnade personen under en tid av fyrtiofem dagar efter avslutad lagföring och i förekommande fall straffverkställighet haft tillfälle att lämna den ansökande staten men underlåtit att göra detta eller om han lämnat staten men frivilligt återvänt dit. Enligt *art. 17* får den som har utlämnats inte heller vidareutlämnas till en tredje stat annat än under de förutsättningar som anges i *art. 16*. Båda artiklarna har sin motsvarighet i 12 § 1 utlämningslagen.

I *art. 18* behandlas transitering av en utlämnad person från en tredje stat genom den ena till den andra fördragsslutande partens territorium. Parterna förbinder sig att medge sådan transitering, förutsatt att det

brott för vilket utlämning sker skulle vara utlämningsbart enligt överenskommelsen.

I *art. 19* ges föreskrifter om översättning av handlingar i utlämningsärenden. *Art. 20* innehåller bestämmelser om kostnaderna i utlämningsförfarandet. Enligt *art. 21* skall förfarandet vid provisoriskt anhållande, utlämning och transitering regleras av den anmodade statens lag. I *art. 22* anges vad som skall förstås med en fördragsslutande stats territorium, och *art. 23* innehåller vissa slutbestämmelser.

Redan för flera år sedan tog vi på svensk sida initiativet till förhandlingar med Canada om ett utlämningsavtal. Ett särskilt skäl härtill var att Canada hör till de länder som i princip inte utlämnar personer som är misstänkta eller dömda för brott utan att det finns ett utlämningsavtal med den stat till vilken utlämning skall ske. Det har också förekommit att personer, som har varit efterlysta för brott i Sverige, har tagit sin tillflykt till Canada. Någon möjlighet att få dem utlämnade till Sverige har därvid inte funnits.

Den överenskommelse om utlämning som nu har undertecknats ger de svenska myndigheterna möjlighet att under vissa förutsättningar få personer utlämnade från Canada. Samtidigt åtar vi oss att i motsvarande fall medge utlämning från Sverige, men detta sker helt inom utlämningslagens ram. Alla de hinder mot utlämning som finns angivna i utlämningslagen har sin motsvarighet i överenskommelsen. Sverige kan alltså tillträda denna utan att någon ändring vidtas i gällande lag.

Under de förhållanden som jag nu har angett finner jag det motiverat att Sverige tillträder överenskommelsen.

Hemställan

Med hänvisning till vad jag nu har anfört hemställer jag, efter samråd med chefen för justitiedepartementet, att regeringen föreslår riksdagen att godkänna den överenskommelse mellan Sverige och Canada om utlämning som undertecknades i Stockholm den 25 februari 1976.

Beslut

Regringen ansluter sig till föredragandens överväganden och beslutar att genom proposition föreslå riksdagen att antaga det förslag som föredraganden har lagt fram.

Överenskommelse mellan Sverige och Canada om utlämning

Sverige och Canada,
som önskar genom ömsesidig överenskommelse reglera sina förbindelser i fråga om utlämning,
har överenskommit om följande:

Artikel 1

(1) Vardera fördragsslutande parten åtar sig att i enlighet med bestämmelserna i denna överenskommelse till den andra fördragsslutande parten utlämna varje person som påträffas på dess territorium och som av behörig myndighet hos den andra fördragsslutande parten har anklagats eller dömts för brott i fråga om vilket den fördragsslutande part som begär utlämning har domsrätt.

(2) När den ansökande staten gör gällande domsrätt i fråga om brott som begåtts utanför dess territorium, skall den anmodade staten bevilja utlämning, om den gör gällande motsvarande domsrätt.

Artikel 2

(1) Utlämning skall beviljas för varje handling eller underlåtenhet som utgör något av följande brott, förutsatt att denna handling eller underlåtenhet är ett brott som är straffbart enligt båda de fördragsslutande parternas lagar:

1. Brott mot liv, häri inbegripet mord, dråp, barndråp och vållande till annans död.

2. Misshandel och vållande till kroppsskada eller sjukdom.

3. Illegal abort.

4. Människorov och olaga frihetsberövande.

5. Våldtäkt, våldförande, frihetskränkande otukt, incest och tvegifte.

6. Olagliga sexuella handlingar med eller mot barn under den ålder som anges i de fördragsslutande parternas lagar.

7. Koppleri.

Treaty between Sweden and Canada concerning Extradition

Sweden and Canada,
Desiring to regulate by mutual agreement their relations in the field of extradition,

Have agreed as follows:

Article 1

(1) Each Contracting Party agrees to extradite to the other Contracting Party, subject to the provisions of this treaty, any person found within its territory who is charged by a competent authority of the other Contracting Party with, or has been convicted by such an authority of, an offence committed within the jurisdiction of the Contracting Party requesting extradition.

(2) Where the requesting state asserts jurisdiction in respect of an offence committed outside its territory the requested state shall grant extradition where it asserts a similar jurisdiction.

Article 2

(1) Extradition shall be granted for any act or omission that constitutes any of the following offences, provided that such act or omission is a criminal offence punishable under the law of both Contracting Parties:

1. Offences against the laws relating to homicide, including murder, manslaughter, infanticide and causing death by criminal negligence.

2. Offences against the laws relating to wounding, maiming or causing bodily harm.

3. Illegal abortion.

4. Kidnapping, abduction, false imprisonment.

5. Rape, indecent assault, incest, bigamy.

6. Unlawful sexual acts with or upon a child under the age specified by the law of the Contracting Parties.

7. Procuring.

Traité d'extradition entre la Suède et le Canada

La Suède et le Canada,
désirant régler d'un commun accord les
questions relatives à l'extradition,

sont convenus de ce qui suit :

Article 1er

(1) Les parties contractantes s'engagent à se livrer réciproquement, sous réserve des dispositions du présent traité, tout individu se trouvant sur le territoire de l'une d'elles, accusé ou déclaré coupable par les autorités compétentes de l'autre d'une infraction relevant de la compétence de la partie requérante.

(2) L'État requis est tenu d'accorder l'extradition à raison d'infractions commises hors du territoire de l'État requérant s'il revendique une compétence semblable à l'égard d'infractions commises hors de son propre territoire.

Article 2

(1) Donne lieu à extradition tout fait constitutif de l'une des infractions suivantes, pourvu qu'il s'agisse d'une infraction criminelle punissable en vertu de la législation des deux parties contractantes :

1. Infraction à la législation en matière d'homicide, y compris le meurtre, l'infanticide et l'homicide involontaire coupable ou par négligence criminelle.

2. Infraction à la législation en matière de blessures, mutilations ou lésions corporelles.

3. Avortement illégal.

4. Enlèvement, rapt et séquestration.

5. Viol, attentat à la pudeur, inceste et bigamie.

6. Acte sexuel illicite commis avec un enfant n'ayant pas atteint l'âge prévu par la législation des parties contractantes.

7. Proxénétisme.

8. Uppsåtlig försummelse av underhålls- plikt mot eller uppsåtligt övergivande av barn eller annan beroende person när till följd av sådan försummelse av underhålls- plikten eller sådant övergivande barnets el- ler den beroende personens liv eller hälsa äventyras eller sannolikt kommer att även- tyras.

9. Rån, stöld, inbrott, förskingring och utpressning.

10. Uppsåtlig skadegörelse.

11. Bedrägeri- och trolöshetsbrott, olov- ligt förfogande, anskaffande av egendom, pengar eller värdepapper genom bedrägeri eller falska uppgifter.

12. Förfalskningsbrott, häri inbegripet brukande av det förfalskade.

13. Häleribrott, häri inbegripet sådana brott som avser pengar och värdepapper.

14. Penningförfalskningsbrott.

15. Menedsbrott, häri inbegripet anstiftan av mened samt osant intygande och osann försäkran.

16. Mordbrand.

17. Hindrande av domstolsförfarande el- ler förfarande inför statlig myndighet eller störande av förundersökning genom att på vilket sätt som helst påverka, muta, hindra, hota eller skada tjänsteman vid domstol, jury- eller nämndeman, vittne eller brotts- utredare.

18. Främjande av flykt.

19. Mut- och bestickningsbrott.

20. Brott som innefattar ohörsamhet mot myndighet samt upplopp.

21. Dobbleribrott.

22. Handling eller underlåtenhet vars syfte eller sannolika verkan är att

(a) äventyra säkerheten hos ett luftfartyg under flygning eller en person ombord på ett sådant luftfartyg, eller

8. Wilful non-support or abandonment of a child or other dependent person where, as a result of such non-support or abandon- ment, the life or health of that child or other dependent person is or is likely to be endangered.

9. Robbery, theft, housebreaking, burg- lary, embezzlement, extortion.

10. Wilful damage to property.

11. Offences against the laws relating to fraud and criminal breach of trust; fraudu- lent conversion; obtaining property, money or securities by fraud or false pretences.

12. Offences against the laws relating to forgery, including uttering what is forged.

13. Offences against the laws relating to the unlawful receipt or possession of prop- erty, including money and securities.

14. Offences against the laws relating to counterfeiting.

15. Offences against the laws relating to perjury, including subornation of perjury, making a false affidavit, statutory declara- tion or oral statement under oath or on affirmation.

16. Arson.

17. Obstruction of judicial proceedings or proceedings before governmental bodies or interference with an investigation of a viola- tion of a criminal statute, by influencing, bribing, impeding, threatening or injuring by any means any officer of the court, juror, witness, or duly authorised criminal in- vestigator.

18. Assisting or permitting the escape of a person from custody.

19. Offences against the laws relating to bribery.

20. Offences against the laws relating to civil disorders and riots.

21. Offences against the laws relating to gambling.

22. Any act or omission with intent or that is likely to

(a) endanger the safety of an aircraft in flight or of any person on board such air- craft; or

8. Refus de pourvoir aux besoins ou abandon volontaire d'une personne à charge, notamment d'un enfant, dangereux pour sa vie ou sa santé.

9. Vol qualifié, vol, effraction, cambriolage, détournement et extorsion.

10. Dommage volontaire causé aux biens.

11. Infraction à la législation en matière de fraudes et d'abus de confiance criminel; détournement frauduleux; acquisition frauduleuse ou par escroquerie de biens, de fonds ou de valeurs mobilières.

12. Infraction à la législation en matière de faux, y compris la mise en circulation de faux.

13. Infraction à la législation en matière de réception ou de possession illégale de biens, y compris les fonds et les valeurs mobilières.

14. Infraction à la législation en matière de contrefaçon.

15. Infraction à la législation en matière de parjure, y compris la subornation de témoins, les faux affidavits et les fausses déclarations statutaires ou orales faites solennellement ou sous serment.

16. Crime d'incendie.

17. Entraves au cours de la justice, aux travaux d'organismes gouvernementaux ou à l'enquête consécutive à la violation d'une loi pénale en influençant, soudoyant, entravant, menaçant ou blessant un fonctionnaire du tribunal, un juré, un témoin ou un enquêteur dûment autorisé.

18. Assistance à l'évasion d'une garde légale.

19. Infraction à la législation en matière de corruption.

20. Infraction à la législation en matière d'ordre public et d'émeutes.

21. Infraction à la législation sur les jeux.

22. Fait destiné ou de nature à

(a) mettre en danger la sécurité d'un aéronef en vol ou de ses occupants;

(b) förstöra ett luftfartyg eller sätta det ur stånd att flyga.

23. Olagligt besittningstagande av eller utövande av kontrollen över ett luftfartyg under flygning genom våld eller hot om våld eller genom hot av annat slag.

24. Olaglig handling eller underlåtenhet, vars syfte eller sannolika verkan är att äventyra säkerheten hos person som reser med eller befinner sig på järnväg eller på fartyg eller annat transportmedel.

25. Sjöröveri, myteri eller annan liknande handling som företages ombord på ett fartyg mot kaptenens eller befälhavarens myndighet.

26. Galdenärsbrott.

27. Brott mot lagstiftningen om farliga droger och ämnen, däribland de droger som anges i förteckningarna I, II och III till konventionen om narkotiska droger av den 30 mars 1961 och de ämnen som anges i förteckningarna I, II och III till konventionen om psykotropa medel av den 21 februari 1971 med de ändringar som kan komma att göras i dessa förteckningar.

28. Brott mot lagstiftningen om skjutvapen och andra vapen, ammunition, explosiva varor, tändmedel och nukleära ämnen.

29. Brott mot lagstiftningen om försäljning och köp av värdepapper.

30. Andra brott för vilka utlämning kan beviljas enligt de fördragsslutande parternas lagar.

31. Försök, stämpling och medhjälp till ovan nämnda brott.

(2) I denna överenskommelse förstås med "brott" varje handling eller underlåtenhet som avses i punkt (1).

(3) Utlämning skall beviljas endast om brottet enligt båda de fördragsslutande parternas lagar kan straffas med frihetsberövande under en längsta tid som överstiger ett år eller med strängare straff samt, i fall då den eftersökta personen har dömts, minst fyra månaders frihetsberövande återstår att verkställa.

(4) När framställningen om utlämning avser flera än ett brott, av vilka icke alla uppfyller kraven i punkt (3), får den anmodade staten, om den beviljar utlämning

(b) destroy or render any aircraft incapable of flight.

23. Any unlawful seizure or exercise of control of an aircraft in flight by force or violence or by threat of force or violence or by any other form of intimidation.

24. Any unlawful act or omission intended or that is likely to endanger the safety of any person travelling or being upon a railway or in any vessel or other means of transportation.

25. Piracy, mutiny or any mutinous act committed on board a vessel against the authority of the captain or commander of such vessel.

26. Offences against the laws relating to bankruptcy.

27. Offences against the laws relating to dangerous drugs and substances, including drugs listed in Schedules I, II and III of the Single Convention on Narcotic Drugs of March 30, 1961 and substances listed in Schedules I, II and III to the Convention on Psychotropic Substances of February 21, 1971, as any such Schedule may be amended at any time.

28. Offences against the laws relating to firearms and other weapons, ammunition, explosives, incendiary devices or nuclear materials.

29. Offences against the laws relating to the sale or purchase of securities.

30. Any other offence for which extradition may be granted under the law of the Contracting Parties.

31. Any attempt to commit, conspiracy to commit or participation in any of the above offences.

(2) For the purposes of this treaty "offence" means any act or omission referred to in paragraph (1).

(3) Extradition shall be granted only if the offence is punishable under the law of both Contracting Parties by deprivation of liberty for a maximum period exceeding one year or by a more severe penalty and, where the person claimed has been convicted, deprivation of liberty of at least four months' duration remains to be served.

(4) Where the request for extradition relates to more than one offence, not all of which fulfill the requirements of paragraph (3), the requested state may, if it grants

(b) détruire un aéronef ou le mettre hors d'état de voler.

23. Capture ou prise de contrôle illégale d'un aéronef en vol par la force ou la violence ou par toute forme d'intimidation, notamment des menaces.

24. Fait destiné ou de nature à mettre en danger la sécurité des occupants d'un moyen de transport, notamment d'un train ou d'un navire.

25. Piraterie ou acte de mutinerie à bord d'un navire contre l'autorité du capitaine ou du commandant.

26. Infraction à la législation en matière de faillite.

27. Infraction à la législation sur les drogues et les substances dangereuses, notamment celles qui sont énumérées aux annexes, y compris dans leurs versions éventuellement modifiées, I, II et III de la Convention unique sur les stupéfiants du 30 mars 1961 et de la Convention sur les substances psychotropes du 21 février 1971.

28. Infraction à la législation en matière d'armes à feu et autres, de munitions, d'explosifs, d'engins incendiaires ou de substances nucléaires.

29. Infraction à la législation en matière d'opérations boursières.

30. Toute autre infraction pouvant donner lieu à extradition en vertu de la législation des parties contractantes.

31. Tentative ou complot en vue de commettre les infractions précitées ou complicité.

(2) Pour l'application du présent traité, "infraction" désigne tout fait visé au paragraphe (1).

(3) L'extradition ne peut être accordée qu'à raison d'une infraction punissable, en vertu de la législation des parties contractantes, soit d'une peine privative de liberté excédant douze mois, dont, en cas de condamnation de l'individu réclamé, au moins quatre restent à purger, soit d'une peine plus sévère.

(4) En cas de demande à cet effet, l'État requis peut accorder l'extradition à raison de plusieurs infractions si l'une au moins tombe sous le coup du paragraphe (3).

för minst ett brott som uppfyller dessa krav, bevilja utlämning även för de andra brotten.

Artikel 3

(1) Ingen av de fördragsslutande parterna skall vara skyldig att utlämna sina egna medborgare.

(2) Om framställningen om utlämning avslås endast på den grunden att den eftersökta personen är medborgare i den anmodade staten, skall denna stat på begäran av den ansökande staten vidtaga alla möjliga åtgärder i enlighet med sin lag för att åtala den eftersökta personen. För detta ändamål skall de akter, handlingar och bevis som hänför sig till brottet överlämnas till den anmodade staten. Alla kostnader som uppkommer i samband med sådant åtal skall bäras av den anmodade staten. Den ansökande staten skall underrättas om resultatet av åtalet.

Artikel 4

(1) Utlämning får vägras när det brott för vilket utlämning begäres har begåtts på den anmodade statens territorium.

(2) Om det brott för vilket utlämning begäres har begåtts på den anmodade statens territorium av en ämbetsman eller tjänsteman hos den ansökande staten, vilken är medborgare i denna stat, skall den anmodade staten i enlighet med sin lag utlämna den eftersökta personen.

Artikel 5

Utlämning får vägras när

(a) det brott, för vilket utlämning begäres, av den anmodade staten betraktas som ett brott av politisk karaktär,

(b) den anmodade staten anser att framställningen om utlämning har gjorts i syfte att åtala eller straffa en person på grund av hans ras, religion, nationalitet eller politiska uppfattning eller att hans ställning skulle försvåras på grund av någon av dessa omständigheter,

(c) det brott, för vilket utlämning begä-

extradition for at least one offence which fulfills those requirements, also grant extradition in respect of the other offences.

Article 3

(1) Neither of the Contracting Parties shall be bound to extradite its own nationals.

(2) If the request for extradition is refused only on the ground that the person claimed is a national of the requested state, that state shall, if asked to do so by the requesting state, take all possible measures in accordance with its own law to prosecute the person claimed. For this purpose, the files, documents and exhibits relating to the offence shall be transmitted to the requested state. All expenses incurred in connection with such prosecution shall be borne by the requested state. The requesting state shall be informed of the result of the prosecution.

Article 4

(1) Extradition may be refused where the offence in respect of which it is requested was committed in the territory of the requested state.

(2) If the offence in respect of which extradition is requested was committed in the territory of the requested state by an officer or employee of the requesting state, who is a national of that state, the requested state shall, subject to its law, extradite the person claimed.

Article 5

Extradition may be refused where

(a) the offence in respect of which it is requested is considered by the requested state to be an offence of a political character;

(b) the requested state considers that the request for extradition has been made for the purpose of prosecuting or punishing a person on account of his race, religion, nationality or political opinion or that his position would be prejudiced for any of those reasons;

(c) the offence in respect of which it is

Article 3

(1) Les parties contractantes ne sont pas tenues d'extrader leurs ressortissants.

(2) L'État requis qui refuse d'extrader un de ses ressortissants, pour ce seul motif, prend, sur demande de l'État requérant, toutes les mesures possibles prévues par sa législation, en vue de le poursuivre, les dossiers, documents et pièces ayant trait à l'infraction lui étant alors transmis; il prend en charge tous les frais occasionnés et informe l'État requérant des résultats de la poursuite.

Article 4

(1) L'État requis peut refuser l'extradition à raison d'infractions commises sur son territoire.

(2) L'État requis doit, sous réserve de sa législation, accorder l'extradition à raison d'infractions commises sur son territoire par un fonctionnaire, un agent ou un employé de l'État requérant, ressortissant de cet État.

Article 5

L'extradition peut être refusée si

(a) l'État requis considère l'infraction en cause comme étant de nature politique;

(b) l'État requis considère que des considérations de race, de religion, de nationalité ou d'opinions politiques sont à l'origine de la demande ou aggraveraient la situation de l'individu réclamé;

(c) l'État requis considère l'infraction en

res, av den anmodade staten anses utgöra ett brott mot militär lag och icke ett brott enligt vanlig strafflag,

(d) den eftersökta personen redan har lagförts och frikänts eller dömts och bestraffats för det brott för vilket han begäres utlämnad,

(e) den eftersökta personen är eller har varit föremål för förundersökning eller rättegång i den anmodade staten med anledning av det brott, för vilket utlämning begäres; dock skall ett beslut av behörig myndighet i den anmodade staten att på grund av otillräcklig bevisning icke inleda eller nedlägga ett förfarande mot den eftersökta personen för ett brott icke vara skäl att vägra utlämning för samma brott,

(f) den eftersökta personen på grund av preskription enligt lagen i den ansökande staten eller den anmodade staten icke kan åtalas eller dömas för det brott, för vilket utlämning begäres, eller

(g) det brott, för vilket utlämning begäres, är belagt med dödsstraff enligt den ansökande statens lag men den anmodade statens lag icke medger att sådant straff utdömes för ifrågavarande brott, såvida icke den ansökande staten avger sådan försäkran, som den anmodade staten anser tillräcklig, att dödsstraff icke kommer att ådömas eller, om det ådömes, att det icke kommer att verkställas.

Artikel 6

Utlämning får också vägras på varje annan grund som anges i den anmodade statens lag.

Artikel 7

Framställning om utlämning och följande skriftväxling skall överlämnas på diplomatisk väg.

Artikel 8

(1) Framställning om utlämning skall göras skriftligt och åtföljas av

(a) alla tillgängliga upplysningar om den eftersökta personens signalement, identitet, nationalitet och hemvist,

requested is considered by the requested state to constitute an offence under military law and not an offence under ordinary criminal law;

(d) the person claimed has already been tried and acquitted, or convicted and punished for the offence in respect of which his extradition is requested;

(e) the person claimed is or has been under examination or trial in the requested state for the offence in respect of which extradition is requested; but a decision by the competent authorities of the requested state not to initiate or to stop proceedings against the person claimed in respect of an offence because of insufficient evidence shall not be a reason to refuse extradition in respect of the same offence;

(f) the person claimed is exempt from prosecution or punishment by lapse of time according to the law of the requesting state or the requested state in respect of the offence for which extradition is requested; or

(g) the offence in respect of which extradition is requested is punishable by death under the law of the requesting state if the law of the requested state does not permit such a punishment for that offence, unless the requesting state gives such assurances as the requested state considers sufficient that the death penalty shall not be imposed or, if imposed, shall not be executed.

Article 6

Extradition may also be refused on any other ground which is specified by the law of the requested state.

Article 7

A request for extradition and any subsequent correspondence shall be communicated through the diplomatic channel.

Article 8

(1) The request for extradition shall be in writing and shall be accompanied by

(a) all available information concerning the description, identity, nationality and usual residence of the person claimed;

cause comme étant de nature exclusivement militaire;

(d) l'individu réclamé a déjà été jugé et acquitté ou condamné et puni pour l'infraction en cause;

(e) l'individu réclamé a fait ou fait l'objet d'une instruction ou d'un procès dans l'État requis pour l'infraction en cause, à l'exclusion toutefois du cas où les autorités compétentes de cet État décident de ne pas engager de poursuites ou de les cesser contre lui pour insuffisance de preuves;

(f) la prescription de l'action ou de la peine pour l'infraction en cause est acquise d'après la législation de l'État requérant ou de l'État requis;

(g) l'infraction en cause est punie de la peine capitale en vertu de la législation de l'État requérant et non de celle de l'État requis, à moins que celui-ci ne juge satisfaisante l'assurance donnée par le premier qu'elle ne sera pas prononcée ou exécutée.

Article 6

L'extradition peut en outre être refusée pour les motifs précisés par la législation de l'État requis.

Article 7

La demande d'extradition et la correspondance ultérieure sont communiquées par la voie diplomatique.

Article 8

(1) La demande d'extradition est formulée par écrit et assortie

(a) de tous les renseignements disponibles sur le signalement, l'identité, la nationalité et le lieu de résidence habituel de l'individu réclamé;

(b) redogörelse för det brott för vilket utlämning begäres, med angivande av tid och plats för brottet, såvida icke dessa upplysningar framgår av häktningsbeslutet eller domen, och

(c) texten till alla de lagbestämmelser i den ansökande staten som är tillämpliga på brottet, däribland en text eller en redogörelse rörande tillämpliga preskriptionsbestämmelser.

(2) Framställning om utlämning avseende en person som är anklagad för brott eller dömd i sin utevaro skall, utöver de handlingar som erfordras enligt punkt (1), åtföljas av

(a) häktningsbeslut som meddelats av en domare i den ansökande staten, och

(b) sådan bevisning som enligt den anmodade statens lag skulle utgöra skäl för att häkta och åtala den eftersökta personen, om brottet hade begåtts i den anmodade staten.

(3) Framställning om utlämning avseende en dömd person skall, utöver de handlingar som erfordras enligt punkt (1), åtföljas av

(a) ett av behörig myndighet i den ansökande staten utfärdat bevis rörande domen mot den eftersökta personen, innefattande även det straff som kan ha utdömts, och

(b) en förklaring att det icke föreligger något lagligt hinder mot ådömande eller verkställighet av straff, utvisande även hur mycket av det ådömda straffet som återstår att verkställa.

(4) Den anmodade staten kan påfordra att annan bevisning eller andra upplysningar som anses nödvändiga för utlämningsförfarandet skall tillhandahållas.

Artikel 9

De handlingar som erfordras enligt artikel 8 samt varje förklaring under ed eller sanningsförsäkran som avgivits i den ansökande staten eller bestyrkta avskrifter därav skall godtagas som bevisning i utlämningsförfarandet i den anmodade staten, om ifrågavarande handlingar har undertecknats av behörig domare eller tjänsteman och försetts med sigill tillhörande en

(b) a description of the offence in respect of which extradition is requested, including the date and place of its commission, unless this information appears in the warrant of arrest or in the conviction; and

(c) the text of all provisions of the law of the requesting state applicable to the offence, including a text or statement of the law concerning any period of limitation applicable.

(2) A request for extradition which relates to a person charged with an offence or convicted *in contumaciam* shall, in addition to the documents required by paragraph (1), be accompanied by

(a) a warrant of arrest issued by a judge of the requesting state; and

(b) such evidence as, according to the law of the requested state, would justify the arrest and committal for trial of the person claimed if the offence had been committed in the requested state.

(3) A request for extradition which relates to a convicted person shall, in addition to the documents required by paragraph (1), be accompanied by

(a) a certificate of the conviction of the person claimed, including any sentence imposed, issued by a competent authority of the requesting state;

(b) a statement that there is no legal impediment to imposition or execution of sentence and showing how much of the sentence imposed remains to be served.

(4) The submission of any other evidence or information considered necessary for the extradition proceedings may be required by the requested state.

Article 9

The documents required by Article 8, and any statement on oath or affirmation, taken in the requesting state, or certified copies thereof, shall be admitted in evidence in extradition proceedings in the requested state if signed by a competent judge or officer and sealed with the seal of a Minister of the requesting state. Any document that purports to be so signed and

(b) d'une description de l'infraction en cause, y compris ses lieu et date, sauf si ces renseignements figurent dans le mandat d'arrêt ou dans la décision déclaratoire de culpabilité;

(c) du texte de la législation de l'État requérant portant sur l'infraction, y compris au moins un exposé des dispositions applicables en matière de prescription.

(2) La demande d'extradition d'un accusé ou d'un condamné par contumace est, outre les documents exigés aux termes du paragraphe (1), assortie

(a) d'un mandat d'arrêt délivré par un juge de l'État requérant;

(b) des preuves qui, d'après la loi de l'État requis, justifieraient l'accusation et le renvoi à procès de l'individu réclamé si l'infraction avait été commise dans cet État.

(3) La demande d'extradition d'un individu condamné est, outre les documents exigés aux termes du paragraphe (1), assortie

(a) d'un certificat déclaratoire de sa culpabilité, énonçant la sentence imposée, délivré par l'autorité compétente de l'État requérant;

(b) d'une déclaration attestant l'inexistence d'empêchements juridiques à l'imposition ou à l'exécution de la sentence et indiquant la durée non purgée de la peine.

(4) L'État requis peut en outre demander tous renseignements ou preuves qu'il juge nécessaire à la procédure d'extradition.

Article 9

Les documents exigés aux termes de l'article 8, ainsi que les déclarations faites solennellement ou sous serment dans l'État requérant, ou toute copie authentique de ceux-ci, signés par un juge ou un fonctionnaire compétent et portant le sceau d'un ministre de cet État sont réputés être dûment certifiés conformes et authentifiés par la personne ou l'autorité compétente à cet

medlem av regeringen i den ansökande staten. Varje handling som framstår som undertecknad och försedd med sigill i enlighet härmed skall anses vara vederbörligen bestyrkt och legaliserad av behörig person eller myndighet.

Artikel 10

Om utlämning icke beviljas på grund av otillräcklig bevisning, får den eftersökta personen friges av den anmodade staten utan att detta skall inskränka den ansökande statens rätt att göra en ny framställning om utlämning för samma brott under återopande av ytterligare bevisning.

Artikel 11

(1) Behörig myndighet i den ansökande staten får antingen på diplomatisk väg eller genom den internationella kriminalpolisorganisationen (INTERPOL) begära att den eftersökta personen skall anhållas provisoriskt i avbidan på att framställning om utlämning göres. När begäran om sådant anhållande göres genom den internationella kriminalpolisorganisationen (INTERPOL), skall den bekräftas på diplomatisk väg så snart som möjligt, om den eftersökta personen påträffas i den anmodade staten.

(2) Begäran om provisoriskt anhållande skall innefatta

(a) förklaring att det föreligger avsikt att begära utlämning,

(b) alla tillgängliga upplysningar om den eftersökta personens signalement, identitet och nationalitet,

(c) beskrivning av de faktiska omständigheterna kring brottet,

(d) ett exemplar av häktningsbeslutet eller domen rörande den eftersökta personen, häri inbegripet beslutet om det straff som kan ha utmätts, eller en förklaring att sådant häktningsbeslut eller sådan dom har utfärdats i den ansökande staten, och

(e) alla andra upplysningar som erfordras för att ett häktningsbeslut skall kunna utfärdas i den anmodade staten.

(3) Den anmodade staten skall underätta den ansökande staten, när den eftersökta personen har gripits.

sealed shall be deemed to be duly certified and authenticated by the person or authority competent to do so.

Article 10

If extradition is not granted because of insufficient evidence, the person claimed may be discharged from custody by the requested state, without prejudice to the right of the requesting state to submit a further request for extradition in respect of the same offence together with additional evidence.

Article 11

(1) The competent authorities of the requesting state may request the provisional arrest of the person claimed pending submission of the request for extradition either through the diplomatic channel or the facilities of the International Criminal Police Organisation (INTERPOL). Where a request for provisional arrest of the person claimed is made through the facilities of the International Criminal Police Organisation (INTERPOL) it shall be confirmed through the diplomatic channel as soon as possible if the person claimed is located in the requested state.

(2) The request for provisional arrest shall include

(a) a statement that it is intended to request extradition;

(b) all available information concerning the description, identity and nationality of the person claimed;

(c) a description of the facts surrounding the offence;

(d) a copy of the warrant for the arrest or of the conviction of the person claimed, including any sentence imposed; or a statement that such a warrant or conviction has been issued in the requesting state; and

(e) any other information necessary to justify the issue of a warrant of arrest in the requested state.

(3) The requested state shall inform the requesting state when the person claimed has been arrested.

effet et sont recevables en preuve lors de la procédure d'extradition dans l'État requis.

Article 10

En cas de refus d'extradition pour insuffisance de preuves, l'État requis peut élargir l'individu réclamé, l'État requérant ayant toujours la faculté de présenter une nouvelle demande d'extradition à raison de la même infraction assortie d'un complément de preuves.

Article 11

(1) Les autorités compétentes de l'État requérant peuvent, en attendant la présentation d'une demande d'extradition, demander l'arrestation provisoire de l'individu réclamé, soit par la voie diplomatique, soit par l'intermédiaire de l'Organisation internationale de police criminelle (INTERPOL) avec confirmation, dans les meilleurs délais, de la requête par la voie diplomatique si l'individu se trouve dans l'État requis.

(2) La demande d'arrestation provisoire comprend

(a) une déclaration de l'intention de demander l'extradition;

(b) tous les renseignements disponibles sur le signalement, l'identité et la nationalité de l'individu réclamé;

(c) une description des circonstances de l'infraction;

(d) une copie du mandat d'arrêt ou de la décision déclaratoire de culpabilité de l'individu réclamé, énonçant la sentence imposée, ou une déclaration attestant son existence;

(e) tous autres renseignements nécessaires pour justifier la délivrance d'un mandat d'arrêt dans l'État requis.

(3) L'État requis informe l'État requérant de l'arrestation de l'individu réclamé.

(4) Den ansökande staten skall avlämna utlämningsframställning inom fyrtio dagar från dagen för den eftersökta personens gripande.

(5) Om utlämningsframställningen icke har mottagits inom den nämnda tiden om fyrtio dagar eller den ytterligare tid som en domare i den anmodade staten kan föreskriva, får den eftersökta personen försätas på fri fot.

(6) Den eftersökta personens frigivande enligt punkt (5) skall icke hindra att ett utlämningsförfarande på nytt inleds om utlämningsframställningen mottages efter frigivandet.

Artikel 12

När framställningar om samma persons utlämning mottages från den ansökande staten och från en eller flera andra stater, skall den anmodade staten ha frihet att avgöra till vilken stat personen skall utlämnas.

Artikel 13

(1) Den anmodade staten skall så snart som möjligt underrätta den ansökande staten om sitt beslut med anledning av utlämningsframställningen och skall, om utlämning beviljas, ställa den eftersökta personen till förfogande för de personer som av den ansökande staten har bemyndigats att mottaga honom på tid och plats som överenskommit mellan de fördragsslutande parterna.

(2) När den eftersökta personen har ställts till förfogande enligt punkt (1) men icke har förts bort från den anmodade statens territorium inom skälig tid, som icke får överstiga trettio dagar från det att den ansökande staten underrättats om att utlämning beviljats eller den ytterligare tid som kan medges av den anmodade staten, får den eftersökta personen friges, och den anmodade staten får därefter vägra att utlämna honom för samma brott.

(3) Den anmodade staten skall underrätta den ansökande staten om den tidsperiod varunder den eftersökta personen varit anhållen eller häktad i avbidan på utlämning.

(4) The requesting state shall submit the request for extradition within forty days of the date of the arrest of the person claimed.

(5) If the request for extradition has not been received within the said period of forty days or such further time as a judge of the requested state may direct, the person claimed may be discharged from custody.

(6) The discharge of the person claimed under paragraph (5) shall not prevent extradition proceedings again being initiated if the request for extradition is received after such discharge.

Article 12

Where requests for the extradition of the same person are received from the requesting state and one or more other states, the requested state shall have the discretion to determine to which state the person is to be extradited.

Article 13

(1) The requested state shall notify the requesting state as soon as possible of its decision with regard to the request for extradition and, if extradition is granted, shall make the person claimed available to the persons who are authorised by the requesting state to receive him at the time and place agreed between the Contracting Parties.

(2) Where the person claimed has been made available in accordance with paragraph (1) but has not been conveyed out of the territory of the requested state within a reasonable time, which shall not exceed thirty days after the requesting state has received notice that extradition has been granted or such further time as may be permitted by the requested state, the person claimed may be discharged from custody and the requested state may thereafter refuse to extradite him for the same offence.

(3) The requested state shall inform the requesting state of the period of time during which the person claimed was in custody for the purpose of extradition.

(4) L'État requérant présente la demande d'extradition dans les quarante jours suivant l'arrestation de l'individu réclamé.

(5) L'individu réclamé peut être élargi si la demande d'extradition n'est pas reçue dans les quarante jours ou dans tel délai supérieur fixé par un juge de l'État requis.

(6) L'élargissement de l'individu réclamé, prévu au paragraphe (5), ne s'oppose pas à la reprise des poursuites sur réception de la demande d'extradition.

Article 12

En cas de présentation par plusieurs États, dont l'État requérant, de demandes d'extradition visant le même individu, l'État requis choisit celui auquel il sera remis.

Article 13

(1) L'État requis communique dans les meilleurs délais à l'État requérant sa décision sur la demande d'extradition et met, en cas d'acceptation, l'individu réclamé à la disposition des personnes autorisées par l'État requérant à le recevoir aux date et lieu convenus entre les parties contractantes.

(2) Peut être élargi tout individu réclamé qui, nonobstant sa mise à la disposition des personnes autorisées à le recevoir conformément au paragraphe (1), n'a pas été mené hors du territoire de l'État requis à l'expiration d'un délai raisonnable, n'excédant pas trente jours après la réception par l'État requérant d'un avis confirmant l'extradition, ou tel délai supérieur autorisé par l'État requis qui peut par la suite refuser de l'extrader à raison de la même infraction.

(3) L'État requis informe l'État requérant de la durée de la détention préalable à l'extradition subie par l'individu réclamé.

Artikel 14

Den anmodade staten får uppskjuta överlämnandet av den eftersökta personen för att åtala honom för ett annat brott eller för att låta honom avtjäna straff och skall underrätta den ansökande staten härom.

Artikel 15

(1) Om utlämning beviljas, skall den anmodade staten, i den mån dess lag tillåter och med förbehåll för tredje mans rätt, överlämna all egendom, härbland pengar, som påträffades i den eftersökta personens besittning och som kan erfordras som bevisning eller som har förvärvats som resultat av brottet. Sådan egendom skall såvitt möjligt överlämnas utan begäran samtidigt med överlämnandet av den eftersökta personen.

(2) Den anmodade staten får vägra att överlämna egendom, om den icke får tillfredsställande försäkran från den ansökande staten att egendomen skall återlämnas så snart som möjligt.

Artikel 16

(1) Den som utlämnats enligt denna överenskommelse får icke lagföras, straffas eller häktas i den ansökande staten för annat före hans överlämnande begånget brott än det för vilket utlämning beviljades utom när

(a) den anmodade staten samtycker därtill, eller

(b) personen i fråga, trots att han haft tillfälle att lagligen lämna den ansökande staten, icke har gjort detta inom fyrtiofem dagar efter det att det rättsliga förfarandet, här i inbegripet förfarandet efter överklagande, har avslutats och eventuellt straff har avtjänats eller han, efter att ha lämnat den ansökande staten, frivilligt har återvänt dit.

(2) I stället för det brott, för vilket vederbörande person har utlämnats, får han lagföras och straffas för annat brott, förutsatt att detta grundar sig på samma faktiska omständigheter som angetts i utlämningsframställningen och i de handlingar som överlämnats till stöd för denna samt att brottet är utlämningsbart enligt denna överenskommelse.

Article 14

The requested state may postpone the surrender of the person claimed in order to prosecute him for another offence or in order that he may serve a sentence and shall so inform the requesting state.

Article 15

(1) If extradition is granted, the requested state shall, so far as its law permits and subject to the rights of third parties, surrender all property, including money, found in the possession of the person claimed that may be required as evidence or that has been acquired as a result of the offence. Such property shall, so far as possible, be surrendered without any request and at the same time as the surrender of the person claimed.

(2) The requested state may refuse to surrender any property unless it receives satisfactory assurances from the requesting state that the property will be returned as soon as possible.

Article 16

(1) A person extradited under this treaty shall not be tried, punished or detained in the requesting state for any offence committed prior to his surrender other than that for which extradition was granted except where

(a) the requested state consents thereto, or

(b) having had the opportunity lawfully to leave the requesting state, he has not done so within forty-five days after the completion of legal proceedings, including any appeal, and any sentence imposed or, having left, he has voluntarily returned to that state.

(2) Instead of the offence for which he was extradited, the person may be tried or punished for a different offence, provided that it is based on the same facts as were set out in the request for extradition and supporting documents and that it is an extraditable offence under this treaty.

Article 14

L'État requis peut, en informant l'État requérant, ajourner la remise de l'individu réclamé afin de le poursuivre pour une autre infraction ou de lui faire purger une sentence.

Article 15

(1) Sous réserve des droits des tiers, l'État requis doit, en cas d'extradition, dans les limites permises par son droit, remettre, dans la mesure du possible sans demande à cet effet et en même temps que l'individu réclamé, tous les biens, y compris les fonds, trouvés en la possession de celui-ci, qui peuvent servir de preuves ou qui proviennent de l'infraction.

(2) L'État requis peut refuser de remettre les biens s'il ne juge pas satisfaisante l'assurance donnée par l'État requérant de les restituer dans les meilleurs délais.

Article 16

(1) L'État requérant ne peut juger, punir ou détenir les individus extradés aux termes du présent traité pour toute infraction autre que celle qui a donné lieu à l'extradition, perpétrée avant leur remise,

(a) qu'avec l'accord de l'État requis ou

(b) qu'en cas, soit non-usage de leur droit de quitter l'État requérant dans les quarante-cinq jours suivant la fin des poursuites judiciaires, y compris les appels, et l'exécution de toute peine, soit de retour volontaire dans cet État.

(2) Les individus extradés peuvent être jugés ou punis pour les infractions autres que celles qui ont donné lieu à l'extradition qui proviennent des faits exposés dans la demande d'extradition et dans les documents à l'appui et qui peuvent donner lieu à extradition aux termes du présent traité.

Artikel 17

Den fördragsslutande part, till vilken en person har utlämnats enligt denna överenskommelse, får icke vidareutlämna honom till tredje stat utan samtycke av den fördragsslutande part som utlämnat honom, utom under de omständigheter som anges i artikel 16 (1) (b). Begäran om samtycke till vidareutlämning skall åtföljas av original eller bestyrkta avskrifter av den tredje statens utlämningshandlingar.

Artikel 18

Framställning att föra den som av tredje stat utlämnas till den ena fördragsslutande parten genom den andra fördragsslutande partens territorium skall, på de villkor som gäller enligt sistnämnda parts lag, beviljas, förutsatt att ifrågasvarande brott skulle vara utlämningsbart enligt denna överenskommelse. Den fördragsslutande part som begär transitering skall tillhandahålla de handlingar som den andra fördragsslutande parten kräver.

Artikel 19

De handlingar som överlämnas enligt denna överenskommelse skall åtföljas av bestyrkt översättning i enlighet med den ansökande statens lag. Sådan översättning skall godtagas som bevisning i utlämningsförfarande i den anmodade staten.

Artikel 20

Kostnader som uppkommer på den anmodade statens territorium till följd av utlämning skall bäras av denna stat, men den ansökande staten skall bära alla kostnader för överförandet av den utlämnade personen från den anmodade statens territorium och de kostnader som uppkommer vid transitering.

Artikel 21

Förfarandet vid provisoriskt anhållande, utlämning och transitering skall enbart regleras av den anmodade statens lag.

Article 17

The Contracting Party to which a person has been extradited under this treaty shall not re-extradite him to a third state without the consent of the Contracting Party that extradited him, except in the circumstances referred to in Article 16 (1) (b). The request for consent to re-extradition shall be accompanied by originals or true copies of the extradition documents of the third state.

Article 18

Transit of a person who is being extradited from a third state through the territory of one Contracting Party to the other Contracting Party shall, subject to the law of the Contracting Party through the territory of which the person is to be transported, be granted on request provided that the offence concerned would be an extraditable offence under this treaty. The Contracting Party requesting transit shall provide any documents required by the other Contracting Party.

Article 19

Any documents submitted in accordance with this treaty shall be accompanied by a translation certified in accordance with the law of the requesting state. Any such translation shall be admissible as evidence in extradition proceedings in the requested state.

Article 20

Expenses incurred in the territory of the requested state by reason of extradition shall be borne by that state, but the requesting state shall bear all expenses incurred in respect of conveying the person extradited from the territory of the requested state and any expenses incurred in respect of transit.

Article 21

Proceedings with regard to provisional arrest, extradition and transit shall be governed solely by the law of the requested state.

Article 17

La partie contractante à laquelle un individu a été remis aux termes du présent traité ne peut le livrer à un État tiers sans l'accord de l'autre partie, sauf dans les cas visés à l'alinéa 16(1)(b), la demande d'accord étant accompagnée des originaux ou de copies authentiques des documents d'extradition de l'État tiers.

Article 18

Le transit d'un individu livré par un État tiers à l'une des parties contractantes à travers le territoire de l'autre est, sous réserve des lois de cette dernière, accordé sur demande si l'infraction en cause peut donner lieu à extradition aux termes du présent traité, la partie contractante qui demande le transit produisant tous les documents exigés par l'autre.

Article 19

Les documents présentés conformément au présent traité sont assortis d'une traduction certifiée conforme en vertu du droit de l'État requérant, qui est recevable en preuve lors de la procédure d'extradition dans l'État requis.

Article 20

L'État requis prend en charge les frais occasionnés sur son territoire par l'extradition et l'État requérant ceux qui sont entraînés par le transfert ou le transit de l'individu extradé.

Article 21

Les procédures d'arrestation provisoire, d'extradition et de transit sont régies par le seul droit de l'État requis.

Artikel 22

(1) Enligt denna överenskommelse skall en hänvisning till en fördragsslutande parts territorium avse allt territorium, vatten och lufttrum som faller under dess domsrätt.

(2) Brott skall anses begånget på en fördragsslutande parts territorium, om det begåtts

(a) på det fria havet ombord på ett fartyg som var registrerat på dess territorium, eller

(b) mot eller ombord på ett luftfartyg samt denna fördragsslutande part gör gällande domsrätt i fråga om brottet.

(3) Ett brott som begåtts delvis på en fördragsslutande parts territorium skall anses ha begåtts helt på dess territorium.

Artikel 23

(1) Denna överenskommelse skall ratificeras. Ratifikationsinstrumenten skall utväxlas i Ottawa så snart som möjligt.

(2) Denna överenskommelse skall träda i kraft den dag då ratifikationsinstrumenten utväxlas.

(3) Denna överenskommelse kan uppsägas skriftligen av vardera fördragsslutande parten när som helst, och den skall upphöra att gälla ett år efter dagen för sådan uppsägning.

Som skedde i Stockholm den 25 februari 1976 i två exemplar på svenska, engelska och franska språken, vilka tre texter skall ha lika vitsord.

Article 22

(1) For the purposes of this treaty, a reference to the territory of a Contracting Party means all territory, waters and air-space under its jurisdiction.

(2) An offence shall be deemed to have been committed in the territory of a Contracting Party if it was committed

(a) on the high seas on board a vessel registered in its territory, or

(b) against or on board an aircraft and that Contracting Party asserts jurisdiction over the offence.

(3) An offence committed partly within the territory of a Contracting Party shall be deemed to have been committed entirely within its territory.

Article 23

(1) This treaty shall be ratified; the instruments of ratification shall be exchanged in Ottawa as soon as possible.

(2) This treaty shall enter into force on the date of the exchange of the instruments of ratification.

(3) This treaty may be denounced in writing by either Contracting Party at any time and it shall terminate one year after the date of such denunciation.

Done in Stockholm on February 25, 1976 in two copies in the Swedish, English and French languages, the three texts being equally authentic.

Article 22

(1) Pour l'application du présent traité, toute mention du territoire de l'une des parties contractantes s'entend non seulement de tout le territoire mais également des eaux et de l'espace aérien sous sa juridiction.

(2) Sont réputées être perpétrées sur le territoire d'une partie contractante les infractions commises

(a) en haute mer à bord d'un navire immatriculé dans ce pays;

(b) contre un aéronef, ou à son bord, si elle affirme avoir compétence en la matière.

(3) Est réputée avoir été perpétrée entièrement sur le territoire d'une partie contractante toute infraction dont une partie y a été commise.

Article 23

(1) Le présent traité sera soumis à ratification. Les instruments de ratification seront échangés à Ottawa le plus tôt possible.

(2) Le présent traité entrera en vigueur à la date d'échange des instruments de ratification.

(3) Chaque partie contractante peut dénoncer par écrit le présent traité qui prendra fin un an après la date de dénonciation.

Fait à Stockholm le 25 février 1976 en deux exemplaires rédigés en langues suédoise, anglaise et française, les trois textes faisant également foi.

